

Civitate Wratislaviensi Donatus

Nagroda Wrocławia

Nagroda Prezydenta Wrocławia

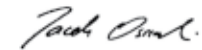
2013

Szanowni Państwo!

W bieżącym roku mija 20 lat, od chwili kiedy Rada Miejska Wrocławia po raz pierwszy w historii wrocławskiego samorządu przyznała tytuł Civitate Wratislaviensi Donatus, którym uhonorowano profesora Alfreda Jahna, oraz Nagrody Wrocławia, których pierwszymi laureatami byli Roman Aftanazy – nagrodzony za 11 tomowe dzieło zatytułowane: „Materiały do dziejów rezydencji”, stanowiące wybitny wkład w rozwój polskiej nauki i kultury oraz Towarzystwo Pomocy im. Brata Alberta – za niesienie miłosierdzia najbardziej potrzebującym mieszkańcom Wrocławia.

Nagrody wręczono, podobnie jak dziś, podczas uroczystej sesji Rady Miejskiej Wrocławia 24 czerwca 1993 roku, a prezydentem Wrocławia był wtedy Bogdan Zdrojewski, który w dniu dzisiejszym odbierze dyplom Civitate Wratislaviensi Donatus.

Tytuł Honorowego Obywatela Wrocławia dla pierwszego prezydenta miasta po 1989 roku stanowi symboliczne zwieńczenie ważnego okresu w dziejach Wrocławia. Był to okres szybkiego nadrobienia cywilizacyjnych zaległości, a także rozwoju we wszystkich dziedzinach życia. Warto dziś z satysfakcją i wdzięcznością spojrzeć na drogę, jaką wspólnie przebyliśmy przez minione dwie dekady. Tegoroczne obchody Święta Wrocławia z największym w dotychczasowej historii przemarszem radnych i zaproszonych gości z kościoła św. Elżbiety do ratusza to symboliczny wyraz dumy z tradycji wrocławskiego samorządu, zwłaszcza tych, które tworzyły się po roku 1989.

Jacek Ossowski
Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2013 roku

Szanowni Państwo!

Uroczysta Sesja Rady Miejskiej Wrocławia jest dla mnie wydarzeniem szczególnym. W czasie obchodów dnia Świętego Jana Chrzciciela, jednego z patronów miasta, przyznajemy tytuł Honorowego Obywatela Wrocławia oraz Nagrody Wrocławia i Nagrody Prezydenta Wrocławia. Pragniemy docenić w ten sposób osoby i instytucje szczególnie zasłużone dla stolicy Dolnego Śląska.

W 2013 roku przyznałem swoje wyróżnienia ludziom oraz organizacjom, których pasją jest Wrocław, a domeną: kino, telewizja, muzyka, edukacja i gospodarka. Cieszę się, że laureaci łączą swoją aktywność zawodową z zaangażowaniem w codzienne życie naszego miasta. Zawsze możemy liczyć na ich wiedzę, fachowość i entuzjazm twórczy. Wierzę, że w zamian za to odnajdują we Wrocławiu atmosferę życzliwości i przyjaznego domu.

Dziękując laureatom za kształtowanie edukacyjnego i kulturalnego oblicza naszego miasta i regionu, za budowanie silnej pozycji Wrocławia w świecie gospodarki, za pasję pedagogiczną i wzmacnianie ducha lokalnej wspólnoty, proszę o przyjęcie najserdeczniejszych życzeń dalszych sukcesów, satysfakcjonujących wyzwań oraz pomyślności we wszelkich nowo podejmowanych działaniach.

Rafał Dutkiewicz
Prezydent Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2013 roku

Bogdan Zdrojewski (ur. 1957) – pierwszy prezydent samorządno Wrocławia, poseł, minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, z zamiłowania fotograf.

Bogdan Zdrojewski ze stolicą Dolnego Śląska związany jest od 1975 roku. Na Uniwersytecie Wrocławskim skończył dwa fakultety: filozofię (1983) i kulturoznawstwo (1985). W latach 80. był pracownikiem naukowym

Akademii Ekonomicznej i Uniwersytetu Wrocławskiego.

W czasie studiów należał do Niezależnego Zrzeszenia Studentów Uniwersytetu Wrocławskiego, a w latach 1982–1984 był jego przewodniczącym. W pierwszych wolnych wyborach w 1990 roku wystartował z Wrocławskiego Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” i został radnym. Miał zaledwie 33 lata, gdy nowi radni wybrali go na prezydenta Wrocławia.

Bogdan Zdrojewski sprawował urząd przez jedenaście lat. Okres jego prezydentury to czas przemian i nadrabiania opóźnień cywilizacyjnych, inwestycji, które zmieniły oblicze miasta, i budowanie tożsamości wrocławian.

Podczas dekady 1990–2000 zmieniła się gospodarka komunalna miasta. Uporządkowano handel, gastronomię i usługi, wprowadzono przetargi na mienie komunalne. Zbudowano nowy terminal lotniczy i uruchomiono pierwsze połączenia międzynarodowe. Do Wrocławia zaczęły napływać kapitały zagraniczne.

Wrocław jako jedno z pierwszych miast w Polsce pozyskało środki z funduszy europejskich oraz z Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju na rozbudowę miejskiej infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej oraz poprawę jakości wrocławskiej wody, uznawanej w kraju za najgorszą. Remontom poddano kilometry torowisk tramwajowych, świeżość odzyskały nie-

które mosty. Odnowiono zabytkowe fragmenty miasta – Rynek, plac Solny i Ostrów Tumski. Zmieniały się ulice: Świdnicka, Oławska, Wita Stwosza, Kielbaśnicza. Blask odzyskały też tereny oddalone od centrum (np. kompleks domów przy ul. Średzkiej w Leśnicy). W ramach programu zagospodarowania wnętrza międzyblokowych zrewitalizowano dziesiątki podwórek. Miasto było nagradzane za porządkowanie zieleni miejskiej, m.in. za park Szczytnicki, park Południowy i Ogród Japoński.

Wrocław jako pierwsze miasto w Polsce zaczął promować się poza granicami kraju. W 1997 roku był organizatorem spotkania katolików z całego świata w ramach 46. Kongresu Eucharystycznego z udziałem papieża Jana Pawła II.

Ważnym wydarzeniem w czasie prezydentury Bogdana Zdrojewskiego była lipcowa powódź w 1997 roku. Dzięki sprawnie prowadzonej akcji ratunkowej prezydent Wrocławia zyskał ogromną popularność. We wrześniu tego samego roku został wybrany na senatora, otrzymując w wyborach 240 tys. głosów. Zrezygnował z mandatu, gdy Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że funkcji prezydenta nie można łączyć z senatorskim mandatem.

W 2001 roku Bogdan Zdrojewski wygrał wybory do sejmiku i zrezygnował ze stanowiska prezydenta. Sześć lat później został ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Marian Gołębiewski (ur. 1937) – arcybiskup senior archidiecezji wrocławskiej, doktor habilitowany nauk teologicznych, doktor honoris causa Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu. W szkole interesował się raczej matematyką i przedmiotami ścisłymi i – jak wspomina – nie był do końca pewien, czy po-

Marian Gołębiewski

radzi sobie jako kapłan. W latach 1956–1962 odbył studia w Wyższym Seminarium Duchownym we Włodawku i 24 czerwca 1962 roku został wyświęcony na kapłana.

W latach 1966–1976 odbywał studia z zakresu biblistyki najpierw na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, a następnie w Papieskim Instytucie Biblijnym w Rzymie. W 1976 roku uzyskał tytuł doktora i został wykładowcą Wyższego Seminarium Duchownego we Włodawku. W latach 1983–1992 pełnił funkcję rektora tej uczelni.

20 lipca 1996 roku papież Jan Paweł II mianował go biskupem diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej, a 3 kwietnia 2004 – arcybiskupem metropolitą wrocławskim. Ingres do wrocławskiej katedry odbył 24 kwietnia 2004 roku. W tym dniu został także wielkim kanclerzem Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu.

W 2012 z racji osiągnięcia wieku emerytalnego złożył rezygnację, która została przyjęta przez papieża Benedykta XVI.

Arcybiskup Marian Gołębiewski pozostaje w sercach wrocławian jako biskup głębokiej mądrości i otwartości. Odegrał niezwykle ważną rolę w budowaniu klimatu współpracy we wrocławskim środowisku naukowym, w którym zyskał uznanie i szacunek. Z sukcesem kontynuował dzieło tworzenia relacji wzajemnego szacunku z kościołami innych

wyznań chrześcijańskich, a także z mieszkającymi we Wrocławiu wyznawcami judaizmu i islamu.

W okresie sprawowania swojej funkcji podjął także zakrojone na szeroką skalę dzieło kompleksowej odnowy i odbudowy zabytków sakralnych Wrocławia, przywracając wielu cennym obiektom dawną świetność, a także inicjując odbudowę obiektów zniszczonych jeszcze podczas II wojny światowej. Jego staraniem na Ostrowie Tumskim przeprowadzono gruntowny remont dawnego pałacu arcybiskupów wrocławskich – obecnej siedziby Papieskiego Wydziału Teologicznego, a także remonty licznych zabytkowych budynków znajdujących się przy ul. Katedralnej. Rozpoczęto także pierwszy po wojennej odbudowie remont unikatowego, dwupoziomowego kościoła św. Krzyża. W 2012 rozpoczęła się odbudowa zniszczonego w czasie wojny budynku dawnego alumnatu z przeznaczeniem na bibliotekę. To szczególnie cenna inicjatywa, która spowoduje przywrócenie fragmentowi zabytkowej zabudowy Ostrowa Tumskiego jej historycznego wyglądu.

Na szczególne podkreślenie zasługuje też odzyskanie dla Wrocławia „Madonny pod jodłami” Lucasa Cranacha starszego. Dzięki decyzji arcybiskupa Gołębiewskiego przygotowana zostanie specjalna ekspozycja tego bezcennego dzieła w Muzeum Archidiecezjalnym.

Anna Hannowa (ur. 1925) – teatrolog, dziennikarka, nauczyciel akademicki, organizatorka życia kulturalnego Wrocławia.

Po studiach w Poznaniu przyjechała do Wrocławia w 1953 roku. Przez dziesięć kolejnych lat (do 1963 roku) pracowała w Polskim Radiu – najpierw jako redaktor literacki, a od 1957 roku jako kierownik redakcji repor-

tażu literackiego. Zrealizowała pierwszy program TVP o Wrocławiu – „Mój dom nad Odrą” w 1962 roku.

W 1966 roku rozpoczęła pracę i została konsultantem programowym w Teatrze Polskim. Tutaj stworzyła unikatowy w skali kraju, działający do dziś, program edukacji teatralnej dla młodzieży: Klub 1212 (nazwany tak od liczby foteli Dużej Sceny w dawnym Teatrze Polskim) oraz wojewódzki konkurs „Młodzież poznaje teatr”. W minionym roku w rozbudowanym programie edukacyjnym realizowanym przez Teatr Polski uczestniczyło około 6 tys. młodych widzów.

Anna Hannowa prowadziła Klub 1212 przez trzydzieści lat. Organizowała wykłady o teatrze w ramach Wszechnicy teatralnej, warsztaty dla młodzieży z ruchu scenicznego i kultury żywego słowa, tworzyła z młodymi ludźmi pismo teatralne. Zapraszała młodzież z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru, organizowała teatralne mikołajki.

Młodzi ludzie z całego Dolnego Śląska oprócz rzetelnej wiedzy o teatrze i jego historii zyskiwali też możliwość poznania i dyskusji z wybitnymi twórcami polskiej sceny. W spotkaniach tych uczestniczyli m.in. Kazimierz Dejmek, Jerzy Grotowski, Andrzej Wajda, Gustaw Holoubek, Daniel Olbrychski i Maja Komorowska. Gromadziły one tłumy młodej publiczności. Teatr Polski stał się miejscem, gdzie

młodzi ludzie uczyli się wyrażać własne myśli, oceniać i buntować.

Prof. Janusz Degler, który współpracował z Anną Hannową jako prezes Wrocławskiego Towarzystwa Przyjaciół Teatru, tak wspomina ówczesną działalność Klubu 1212: „Był przedsięwzięciem wyjątkowym w polskim życiu teatralnym i w systemie edukacji szkolnej. Wielu jego uczestników trafiało potem na moje zajęcia teatrologiczne oraz seminarium magisterskie i należało do wyróżniających się studentów.”

Jej praca z młodzieżą była wielokrotnie nagradzana i wyróżniana. Otrzymała m.in. medal Komisji Edukacji Narodowej (1976) i pierwszą nagrodę w Ogólnopolskiej Gieldzie Kultury (1978), w latach 80. XX w. nagrodę Towarzystwa Przyjaciół Teatru i odznakę za Zasługi dla Oświaty. W 1991 roku została nagrodzona przez Towarzystwo Kultury Teatralnej. Rok później dostała nagrodę specjalną na Międzynarodowym Festiwalu Młodzieży „Destination demain” w Paryżu.

Anna Hannowa jest autorką publikacji związanych z życiem teatralnym Wrocławia m.in. o Jakubie Rotbaumie – malarzu i reżyserze wrocławskich teatrów: Teatru Żydowskiego i Teatru Polskiego. Zorganizowała wystawę jego obrazów, a w 1995 roku wydała album poświęcony jego twórczości „Jakub Rotbaum – świat zaginiony”.

Mieczysław Łopatka (ur. 1939) – koszykarz i trener, czterokrotny olimpijczyk, multimedalista mistrzostw Polski i Europy, król strzelców.

Mieczysław Łopatka

Swoją przygodę z koszykówką zaczynał od klubu Kolejarza Gniezno w 1955 roku. Do koszykarskiego zespołu Śląsk Wrocław trafił sześć lat później. To właśnie z Wrocławiem wiąże go największe sukcesy najpierw jako zawodnika potem trenera. Zaczął od tytułu „króla strzelców” polskiej ligi w sezonie 1962/63.

W mistrzostwach Polski, w barwach Śląska Wrocław, zdobył dwa złote medale (1965, 1970), trzy srebrne (1963, 1964, 1972) i cztery brązowe (1966, 1967, 1969, 1971). Wraz z zespołem wywalczył puchar kraju w 1972 roku. Dwukrotnie został koszykarzem roku (1965 i 1969).

W latach 1960–1972 Mieczysław Łopatka wystąpił 236 razy w reprezentacji Polski. Uczestniczył w czterech igrzyskach olimpijskich w Rzymie (1960), Tokio (1964), Meksyku (1968) i Monachium (1972). Z narodową drużyną odnosił sukcesy w mistrzostwach Europy. Był najlepszym zawodnikiem polskiej kadry na Mistrzostwach Europy we Wrocławiu w 1963 roku, w których Polacy zdobyli srebrny medal. Kolejne, to brązowe medale wywalczone w Moskwie (1965) i Helsinkach (1967). Sukcesem był udział w mistrzostwach świata w Montevideo (1967), jedynych w historii z udziałem Polaków. Polska drużyna zajęła wówczas 5. miejsce, a Mieczysław Łopatka został królem strzelców turnieju.

Był jednym z najbardziej utytułowanych i znanych koszykarzy w kraju. Potwierdzeniem tych sukcesów był jego udział w zespole Gwiazd Europy na Festiwalu Międzynarodowej Federacji Koszykówki w 1969 roku.

Mieczysław Łopatka otrzymał propozycję gry w zagranicznym klubie w Belgii, w barwach Standard Liège. Paszport dostał o dzień za późno i wyjazd nie doszedł do skutku. Rozgoryczony zrezygnował z gry w reprezentacji. Wrócił do niej w 1972 roku, przed igrzyskami w Monachium. Jeszcze w tym samym roku koszykarz wyjechał do Francji, gdzie spędził 4 sezony jako zawodnik i trener. Cztery lata później wraz z rodziną powrócił do kraju i rozpoczął kolejny rozdział kariery.

Został trenerem Śląska Wrocław, z którym pracował przez dziesięć sezonów. Prowadzona przez niego drużyna osiem razy była mistrzem Polski (1977, 1979–1981, 1991–1994). Do jego dorobku szkoleniowca należy doliczyć jeszcze dwa medale zdobyte w mistrzostwach kraju przez koszykarzki Śląsk: srebrny (1979) i brązowy (1982).

W 2007 roku w plebiscycie Polskiego Związku Koszykówki został uznany za najlepszego koszykarza i trenera 60-lecia dolnośląskiej koszykówki.

Dziś Mieczysław Łopatka jest prezesem Regionalnej Rady Olimpijskiej.

Janusz Sybis (ur. 1952) – piłkarz, reprezentant Polski, wychowanek WKS Śląsk Wrocław. Z klubem tym zdobył mistrzostwo Polski (1977), Puchar Polski (1976), wicemistrzostwo (1978 i 1982) i brązowy medal (1975, 1980). Uczestnik ćwierćfinału Pu-

Janusz Sybis

charu Zdobywców Pucharów (1977). Znany z szybkości i znakomitego dryblingu. Legenda piłkarskiego Śląska.

Wrocławianin od 8 roku życia. Już jako uczeń szkoły podstawowej, występował we wszystkich szkolnych rozgrywkach (w koszykówce, piłce ręcznej, siatkówce). Zainteresowany piłką nożną, trafił do WKS Śląska Wrocław, gdzie od początku odnosił spore sukcesy. Jako junior grał w reprezentacji Wrocławia, Dolnego Śląska, a w 1969 roku został powołany przez trenera Andrzeja Strejlausa do reprezentacji Polski juniorów.

Jako 17-latek został powołany do drużyny seniorów Śląska Wrocław grającej w tym czasie w II lidze. W sezonie 1972/1973 został królem strzelców II ligi i razem z klubem awansował do I ligi.

Dostrzeżony przez trenera reprezentacji Polski Kazimierza Górskiego, był jednym z kandydatów do reprezentacji na MŚ w RFN w 1974 roku. Do kadry – prowadzonej wówczas przez Jacka Gmocha – trafił w roku 1976 i debiutował w meczu z Cyprem.

W tym czasie był jednym z bohaterów pierwszych spotkań Śląska w europejskich pucharach. W meczu z GAIS Göteborg (Puchar UEFA) strzelił trzy gole, a z Royalem Antwerpia jednego. Rok później w rozgrywkach Pucharu Zdobywców Pucharów, WKS Śląsk z Sybisem awansował do ćwierćfinału.

W okresie prowadzenia reprezentacji Polski przez Ryszarda Kuleszę (1978–1980) Sybis grał w reprezentacji już na stałe. W 1980 roku w meczu z Włochami strzelił swoją pierwszą bramkę dla Polski, a drugą – w meczu z Jugosławią. W reprezentacji zagrał 18 razy.

Swoją karierę w WKS Śląsk, w którym grał nieprzerwanie przez czternaście sezonów, skończył w 1983 r., rozgrywając w jego barwach 591 meczów ligowych i pucharowych, zdobywając 109 bramek.

W tym samym roku Janusz Sybis trafił do USA, gdzie grał w amerykańskiej lidze futbolu halowego, w zespole Pittsburg Spirit, zostając MVP (ang. Most Valuable Player – Najbardziej Wartościowy Zawodnik) drużyny i grając z nią w fazie play off. Po powrocie do Polski (1988) zaangażował się we współpracę trenerską ze Śląskiem Wrocław i rozpoczął szkolenie młodzieży. W plebiscycie na najlepszego piłkarza Dolnego Śląska 50-lecia (1996), Janusz Sybis zajął trzecie miejsce, tuż za wielokrotnymi reprezentantami Polski Władysławem Żmudą i Ryszardem Tarasiewiczem.

O swojej miłości do macierzystego klubu mówi: „Jestem związany ze Śląskiem na dobre i na złe. Tu się wychowałem i tu zemrę. Nie muszę być pierwszy w klubie, mogę być drugi, a nawet dalej, gdzieś w cieniu. Mnie nie zależy na tym, żeby być w Śląsku kimś ważnym, chcę tu po prostu być. Taka ze mnie przylepa”.

Teatr Arka – został założony w 1993 roku z inicjatywy Renaty Jasińskiej, wówczas aktorki Teatru Współczesnego we Wrocławiu oraz Andrzeja Nowaka i Bogdana Michalewskiego.

Teatr Arka

Dziś Jasińska prowadzi teatr samodzielnie, łącząc role aktorki, reżysera i dyrektora.

Wrocławski Teatr Arka jest jedynym zawodowym teatrem integracyjnym w kraju i jednym z nielicznych w Europie. Jego zespół tworzą absolwenci wyższych uczelni artystycznych oraz adepci warsztatów teatralnych – osoby niepełnosprawne intelektualnie i ruchowo. Teatralna grupa liczy 24 osoby, z tego połowa to niepełnosprawni, którzy pracują też w ekipie technicznej i administracji.

Początki teatru to czas próby zaistnienia i przetrwania, występy we wrocławskim Klubie Garnizonowym, w Klubie Związków Twórczych oraz szkołach. W 1997 roku do zespołu dołączył Alexandre Marquezy, wcześniej aktor niezależnego teatru w Burgundii. Jasińska i Marquezy, zafascynowani twórczością Jerzego Grotowskiego, stworzyli teatr otwarty na wszystkich.

Ważnym wydarzeniem w rozwoju Teatru był spektakl „Kuglarze Pana Boga”, którego premiera odbyła się w 2004 roku. W przedstawieniu obok zawodowych aktorów wystąpili, po raz pierwszy, niepełnosprawni adepci. Dziś Teatr Arka gra od 10 do 15 przedstawień miesięcznie. Jego repertuar skierowany jest zarówno do widowni dorosłej, jak i młodszej. Przedstawienia Arki często odwołują się do problemu nietolerancji wobec osób dotkniętych niepełnosprawnością. Uczą tolerancji, otwartości oraz szacunku dla innych i siebie.

Teatr współpracuje ze środowiskami chrześcijańskimi reprezentowanymi przez kościoły katolickie oraz ze środowiskami żydowskimi. W latach 2005–2012 realizował projekty m.in. na rzecz społeczności romskiej, warsztaty i działania z zakresu edukacji międzykulturowej.

Teatr Arka promuje Wrocław zarówno w kraju, jak i poza jego granicami: zespół uczestniczył w warsztatach we Francji – ich efektem było w 2005 roku przedstawienie „Mały Książę”, a współpraca z artystami z Niemiec zaowocowała w 2011 roku spektaklem „Edyta Stein – W pośpiechu do nieba”. Arka nawiązała też kontakty z Uniwersytetem w Buffalo, i ze współpracy tej powstało przedstawienie „Silence” (2012).

Teatr uczestniczył w festiwalach teatralnych, zdobywając wyróżnienia i nagrody. W 2005 roku otrzymał nagrodę na II Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Alternatywnych w Warszawie za przedstawienie „Kuglarze Pana Boga”. Spektakl „Makbet” był pokazany na XII Międzynarodowym Festiwalu Szekspirowskim w Trójmieście w roku 2008. W ubiegłym roku Arka wystawiła spektakl „Przygody małego M” na Międzynarodowym Festiwalu Teatrów dla Dzieci i Młodzieży Korczak 2012.

Obecnie artyści Arki przygotowują się do wyjazdu na światowy festiwal Fringe w Edynburgu, gdzie zaprezentują spektakl „Bal u Hawkinga”.

Waldemar Krzystek (ur. 1953) – reżyser i scenarzysta filmowy, reżyser teatralny, członek Polskiej Akademii Filmowej. Prócz produkcji fabularnych ma na swoim koncie szereg

Waldemar Krzystek

znakomitych spektakli Teatru Telewizji oraz filmów dokumentalnych. Za swoją twórczość został uhonorowany wieloma znaczącymi nagrodami na przeglądach polskich i zagranicznych.

Dzieciństwo Waldemar Krzystek spędził w Legnicy, gdzie uczęszczał też do szkoły średniej. W 1976 roku ukończył filologię polską na Uniwersytecie Wrocławskim, a w 1981 reżyserię na Wydziale Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Wybierając tematy swoich filmów, kieruje się zasadą: „Myśl globalnie, działaj lokalnie”. Dlatego też bardzo często bierze na warsztat fascynujące autentyczne historie z okolic Dolnego Śląska, a potem ubiera je w lubiany przez masową publiczność gatunkowy kostium. W przypadku nagrodzonej w 2008 roku Złotymi Lwami Gdańskimi „Małej Moskwy” był to melodramat, natomiast w „80 milionach” z 2011 roku – opowieści o legendarnej akcji podjęcia z konta tytułowej kwoty przez działaczy wrocławskiej „Solidarności”, mamy do czynienia z kinem sensacyjnym przypominającym gatunkowo tzw. heist movie, czyli filmem o napadzie na bank, choć, jak wiemy, to napad dość nietypowy.

Kiedy 31 sierpnia 2012 roku, w piątek po południu, Waldemar Krzystek odbierał telefon od Agnieszki Odorowicz, szefowej Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, spodziewał

się kłopotów. „Pomyślałem, że może chodzić o jakieś problemy z budżetem na mój nowy film, do którego dwa tygodnie później miały ruszyć zdjęcia” – wspomina reżyser. Przekazana przez panią dyrektor informacja rzeczywiście miała spory ciężar gatunkowy: film „80 milionów” został właśnie polskim kandydatem do Oscara w 2013 roku w kategorii najlepszy obraz nieanglojęzyczny. Trudno było wymarzyć sobie lepszą filmową wiadomość dla Wrocławia i dla samego reżysera, którego film od tego momentu zaczął swoje drugie życie.

Dzieło nie tylko w ciekawy sposób przybliżyło fascynujące losy liderów związku zawodowego z lat 80. XX w., ale pokazało też, jak wielką siłą i ważnym zjawiskiem w życiu społecznym była „Solidarność”. I choć film ostatecznie nie znalazł się w piątce nominowanych tytułów do nagrody Amerykańskiej Akademii Filmowej, to dzięki obrazowi Waldemara Krzystka o Wrocławiu i „Solidarności” znów mówiło się dużo i dobrze w Polsce i na świecie.

Dzięki włączeniu przez reżysera do swojej twórczości autentycznych wydarzeń z naszego miasta i regionu, a następnie ich artystycznemu przetworzeniu na tle rodzimych krajobrazów, fascynujące – i wciąż jeszcze mało znane – historie z Dolnego Śląska mają szansę na stałe zagościć w umysłach Polaków.

Aleksander Mazur (ur. 1941) – multiinstrumentalista, kompozytor, aranżer, założyciel, kierownik muzyczny i dyrygent istniejącego od 1993 roku Big-Bandu Akademii Muzycznej we Wrocławiu. W 1958 roku zdał egzamin przed Komisją Weryfikacyjną Związku Zawodowego Pracowników Instytucji Artystycznych i uzyskał uprawnienia muzyka

Aleksander Mazur

– w 2013 roku obchodzi jubileusz 55-lecia pracy artystycznej.

Aleksander Mazur całe swoje życie zawodowe poświęcił działalności twórczej i pedagogicznej. Jego wyjątkowa osobowość, miłość do muzyki i pasja pedagogiczna zaowocowały licznymi wydarzeniami kulturalnymi, a co za tym idzie były znakomitą promocją Wrocławia na całym świecie.

Artysta jest absolwentem wrocławskiej Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej – ukończył klasę klarnetu w 1969 roku. Współpracował ze Studenckim Teatrem Satyryków (STS) w Warszawie, występował z własnym zespołem w krajach Europy Zachodniej, a w latach 1971–1973 w orkiestrze rozrywkowej w USA, Kanadzie i Ameryce Środkowej. Pod koniec lat 70. XX wieku sprawował kierownictwo muzyczne wokalne grupy VOX, współpracował z orkiestrą radiową w Poznaniu i Big-Bandem Gustava Bromma, a także z gwiazdami polskiej estrady, m.in.: Marią Koterbską, Bolesławem Gromnickim, Violetką Villas, Kaliną Jędrusik, Andrzejem Rosiewiczem, Krzysztofem Krawczykiem.

Od 1993 roku szczególną uwagę poświęca pracy pedagogicznej na wrocławskiej Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego, osiągając również w tej dziedzinie znaczące sukcesy. Dzięki jego staraniom powstała w naszym mieście druga w Polsce instytucja

kształcąca muzyków jazzowych na poziomie wyższej uczelni.

Trudno jest realizować ambitne przedsięwzięcia bez ludzi inspirujących do twórczego patrzenia na świat, bez pasjonatów, bez wybitnych pedagogów, bez ludzi takich jak Aleksander Mazur, spod którego ręki wyszło wielu znanych muzyków jazzowych. Wśród nich: Piotr Dziubek, Krzysztof Urbański, Katarzyna Stankowska, Jakub Olejnik czy Sławomir Dudar.

Studenci Aleksandra Mazura przekonują, że trafić pod jego skrzydła to prawdziwe szczęście. Profesor pokazuje bowiem, przy całej jego otwartości na muzyczne nowinki, jak ważne jest pielęgnowanie swoich zainteresowań, w jaki sposób oddzielać rzeczy wartościowe od błahych (on sam robi to perfekcyjnie), jak, wreszcie, nie zagubić w życiu tego, co najistotniejsze – prawości, poczucia humoru i młodzieńczych pasji. To do niego trafiają wszyscy ci, którzy chcą zasmakować życia scenicznego, nauczyć się podstaw muzycznego fachu lub po prostu obcyca ze sceną i publicznością.

Dla wielu muzyków współpraca z Aleksandrem Mazurem była i jest nie tylko szkołą życia artystycznego, ale i okazją do błyskotliwej wymiany poglądów, do ekscytujących i niekończących się dyskusji o muzyce, historii i literaturze.

Mateusz Morawiecki (ur. 1968) – absolwent historii Uniwersytetu Wrocławskiego, studiów Business Administration na Politechnice Wrocławskiej i Central Connecticut State University oraz magisterskich studiów MBA na Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu.

Mateusz Morawiecki

Odbył także podyplomowe studia na uniwersytetach w Hamburgu i Bazylei.

Zanim rozpoczął karierę zawodową, Mateusz Morawiecki był aktywnym działaczem opozycji w okresie PRL. Od 1980 roku drukował niezależne pismo „Biuletyn Dolnośląski”. Po wprowadzeniu stanu wojennego uczestniczył w akcjach organizowanych przez wrocławską opozycję – malowaniu napisów na murach, rozklejaniu plakatów i ulotek, druku i kolportażu podziemnych pism oraz demonstracjach. Od 1983 roku był współpracownikiem Solidarności Walczącej, a od 1987 struktury uczelnianej NZS na Uniwersytecie Wrocławskim. W 1989 roku współkładał Klub Myśli Politycznej Wolni i Solidarni. W 1998 roku pełnił funkcję zastępcy dyrektora Departamentu Negocjacji Akcesyjnych w Komitecie Integracji Europejskiej, a dziesięć lat później został konsulem honorowym Republiki Irlandii w Polsce.

Mateusz Morawiecki dał się poznać nie tylko jako odważny opozycjonista, wydawca, dziennikarz i urzędnik państwowy, ale przede wszystkim jako odpowiedzialny i skuteczny bankowiec. Funkcję prezesa zarządu Banku Zachodniego WBK, z siedzibą rejestrową we Wrocławiu, pełni od maja 2007 roku. Pod jego kierownictwem bank ten stał się jednym z największych banków uniwersalnych w Polsce, z trzecią co do wielkości siecią oddziałów.

Mateusz Morawiecki od wielu lat dba o biznesowe kontakty Wrocławia i dobry wizerunek miasta w świecie gospodarki. Jego działania bardzo mocno lokują gospodarkę naszego miasta w światowej sieci powiązań, dając doskonały przykład innym firmom z Wrocławia, jak osiągnąć sukces i budować rozpoznawalną markę.

Należy też zwrócić uwagę na mecenat oraz działalność charytatywną, w którą angażuje się kierowana przez Mateusza Morawieckiego instytucja.

Fundacja Banku Zachodniego WBK prowadzi projekty skierowane przede wszystkim do młodzieży. Jej misją jest promowanie postaw społecznych i stwarzanie możliwości rozwoju utalentowanym ludziom, pochodzącym z rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej.

BZ WBK był też mecenasem głównym m.in. filmów „Bitwa Warszawska 1920” Jerzego Hofmanna oraz „Czarny Czwartek. Janek Wiśniewski padł” Antoniego Krauzego. W 2012 roku BZ WBK był sponsorem 8. edycji organizowanego we Wrocławiu festiwalu Brave Festival „Wtajemniczenia kobiet”, natomiast od 12 marca do 6 czerwca 2013 roku, w Muzeum Narodowym we Wrocławiu, możemy podziwiać wystawę malarstwa hiszpańskiego pt. „Od Cranacha do Picassa. Kolekcja Santander”, zorganizowaną przez Fundację Banco Santander i BZ WBK.

Liceum Ogólnokształcące nr XIV im. Polonii Belgijskiej

Liceum Ogólnokształcące nr XIV im. Polonii Belgijskiej we Wrocławiu powstało w 1974 roku. Obecnie wchodzi w skład Zespołu Szkół nr 14 we Wrocławiu. Od samego początku celem placówki był jak najlepszy poziom kształcenia oraz wychowania młodzieży, wszechstronne przygotowanie jej do podjęcia studiów wyższych oraz pomoc w jak najpełniejszym rozwoju jej zainteresowań i pasji. Dzięki temu szkoła jest postrzegana jako miejsce szczególne i wyjątkowe, gdzie młodzieżczy zapał spotyka się każdorazowo z pedagogicznym doświadczeniem i życzliwością.

Nie sposób wymienić wszystkich laureatów i finalistów olimpiad i konkursów, było ich kilkuset, także na arenie międzynarodowej. Odzwierciedleniem osiągnięć placówki jest utrzymywanie przez nią od kilku już lat wysoka pozycja w ogólnopolskich rankingach szkół. W 2013 roku liceum zajęło pierwsze miejsce w XV Ogólnopolskim Rankingu Szkół Ponadgimnazjalnych, przygotowanym przez Fundację „Perspektywy” i dziennik „Rzeczpospolita”. Z okazji jubileuszu opracowano również zestawienie 15 najlepszych liceów 15-lecia rankingu – w tym podsumowaniu wrocławska „Czternastka” ustąpiła miejsca jedynie XIII LO w Szczecinie.

Zajęcie najwyższej lokaty spośród 500 najlepszych placówek tego typu w kraju, jest ogromnym sukcesem oraz promocją miasta i Dolnego Śląska. Pozycja Liceum Ogólnokształ-

cącego nr XIV we wrocławskim środowisku oświatowym może być powodem do dumy dla nauczycieli, uczniów oraz absolwentów, którzy często studiują równolegle na kilku uczelniach, wybierając najbardziej oblegane kierunki we Wrocławiu, Warszawie czy Krakowie.

Znakiem rozpoznawczym szkoły jest poziom i styl pracy z uczniem zdolnym, co wyróżnia placówkę w mieście, regionie i kraju. W liceum prowadzone są szeroko rozbudowane programy indywidualne. Dla najzdolniejszych placówka pozyskuje stypendia naukowe. Wielu uczniów corocznie otrzymuje stypendium Ministra Edukacji Narodowej. Licealiści „Czternastki” są wszechstronnie kształceni również w sporcie, a szczególnie w konkurencjach szachowych i brydżowych.

Dorobek liceum w kształtowaniu edukacyjnego oblicza Wrocławia i Dolnego Śląska jest ogromny. Na szczególne uznanie zasługuje rozbudzanie w młodych ludziach naukowych pasji, inspirowanie do twórczego patrzenia na świat oraz ciągle zrywanie ze sztaampą i rutyną w codziennej pracy nauczycieli z podopiecznymi.

Uczniowie najczęściej zwracają uwagę na dwie cechy tej szkoły – jest wymagająca, ale jednocześnie przyjazna. Jak podkreślają, przekroczenie jej progów poszerza ich perspektywę patrzenia, a udział w zajęciach rozwija wyobraźnię i umiejętność prowadzenia mądrego dialogu z drugim człowiekiem.

Zespół redakcyjny Telewizji Dolnośląskiej TeDe od 1 czerwca 1995 roku przygotowuje dla mieszkańców Wrocławia i okolicznych miejscowości informacje oraz programy o tema-

Zespół redakcyjny Telewizji Dolnośląskiej TeDe

tyce lokalnej. Uwadze dziennikarzy nie umykały codzienne, prozaiczne na pozór, sprawy. Reporterzy byli wszędzie tam, gdzie działo się coś ważnego. Z nadajników naziemnych i za pośrednictwem telewizji kablowych materiały Telewizji Dolnośląskiej, kontynuatorki Prywatnej Telewizji „Echo” – pierwszej w Polsce (i jednocześnie w krajach byłego „bloku wschodniego”) niepublicznej stacji telewizyjnej, docierały do ponad miliona widzów na Dolnym Śląsku.

Po wyłączeniu telewizji analogowej (22 kwietnia 2013 roku) ta zasłużona dla regionu instytucja zaprzestała swojej działalności. „Wszystkim widzom i sympatykom naszej stacji dziękujemy za życzliwą uwagę przez ostatnich 18 lat” – napisał zespół redakcyjny na stronie internetowej TeDe.

Telewizja Dolnośląska odnotowała swój wielki sukces w lipcu 1997 roku w czasie „powodzi tysiąclecia”, kiedy poświęciła całą swoją ramówkę na rzecz 24-godzinnej nadawania komunikatów i reportaży z zagrożonych wodą rejonów regionu i miasta. Dziennikarze przez całą dobę byli tam, gdzie wdzierał się żywioł, gdzie powstawały umocnienia i wały przeciwpowodziowe, gdzie pozostawali odcięci od świata wrocławianie.

W tym trudnym dla miasta czasie stacja w dużej mierze przejęła rolę koordynatora działań w akcji ratowania Wrocławia. To właśnie w siedzibie Telewizji Dolnośląskiej ułoko-

wał się specjalny sztab anty kryzysowy, w skład którego weszły służby miejskie i wojewódzkie. TeDe oddała antenę m.in. ówczesnemu prezydentowi Wrocławia, Bogdanowi Zdrojewskiemu, który korzystał z niej zawsze wtedy, gdy miał coś do powiedzenia zarówno walczącym z żywiołem mieszkańcom miasta, jak też podległym mu służbom.

Informując o zalanych dzielnicach, osiedlach, blokach, obrazując heroiczny wysiłek wrocławian w zmaganiach z niebezpieczeństwem oraz rejestrując pomoc udzielaną drogą wodną i powietrzną, zespół redakcyjny TeDe przyczynił się do odbudowania ducha lokalnej wspólnoty i solidarności w obliczu zagrożenia. Czterogodzinne „Kroniki powodzi”, zmontowane z setek godzin materiałów i wydane na video, są do dzisiaj niezwykłym dokumentem tamtego czasu.

Telewizja Dolnośląska była, jak rzadko która, współtworzona przez widzów, dla widzów i o widzach. Warsztatowy kunszt, ciekawość świata i ludzi, przywiązanie do szczegółu, odkrywanie tego, co pozornie wydaje się banalne, mało atrakcyjne – to główne cechy pracy i dokońca zespołu wydawców, dziennikarzy, realizatorów, operatorów i montażystów Telewizji Dolnośląskiej. Trzeba mieć nadzieję, że na rynku medialnym znajdzie się jeszcze miejsce dla godnej następczyni – lokalnej stacji telewizyjnej.

Honorowe obywatelstwo

– nowożytna historia tej zaszczytnej godności, nadawanej osobie o wielkich zasługach i ogromnym autorytecie moralnym, sięga czasów rewolucji francuskiej (fr. *bourgeois honoraire*). W 1792 roku rząd rewolucyjnej Francji nadał zaszczytny tytuł honorowego obywatela Francji Tadeuszowi Kościuszce jako wyraz uznania dla jego walki o ideały wolności. W tym samym roku tytuł ten otrzymał również Fryderyk Schiller za rewolucyjne przesłanie „Zbójców”.

Honorowe obywatelstwo przyznawane jest na całym świecie, zarówno przez państwa, jak i regiony oraz miasta. Otrzymują je artyści, pisarze, uczeni, politycy, osoby zasłużone dla kraju lub lokalnej społeczności, organizacje i instytucje. Jednym z bardziej znanych – i niezwykle rzadkim, gdyż jak dotąd zdarzyło się to tylko siedem razy – przykładów nadania tytułu honorowego obywatelstwa USA było przyznanie tej godności przez Kongres USA jako pierwszemu w 1963 roku Winstonowi Churchillowi. Jako siódmy otrzymał ten tytuł pośmiertnie w 2009 roku Kazimierz Pułaski.

Honorowe Obywatelstwo Wrocławia

– nadawane jest przez władze miejskie w celu wyróżnienia osób szczególnie zasłużonych dla Wrocławia. Tytuł przyznawano osobom piastującym wysokie urzędy, przede wszystkim politykom i wojskowym. Obywatelstwo tytularne otrzymywały osoby spoza Wrocławia: politycy, uczeni, literaci i artyści. Niektórzy z nich urodzili się lub zmarli we Wrocławiu.

Po raz pierwszy Rada Miejska Wrocławia przyznała tytuł honorowego obywatela miasta w 1870 roku. Otrzymał go Carl Ludwig August baron von Ende, starosta powiatu ziemskiego wrocławskiego. Do 1933 roku uhonorowano 24 osoby, m.in. niezwykle zasłużonego dla Wrocławia nadburmistrza Georga Bendera oraz pisarza Gerharda Hauptmanna, laureata nagrody Nobla z 1912 roku.

W 1993 r. Rada Miejska Wrocławia ustanowiła tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus*. Jako pierwszego uhonorowano tym tytułem prof. Alfreda Jahna, rektora Uniwersytetu Wrocławskiego w latach 1962–1968.

Nagrody Miasta Wrocławia

– uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 stycznia 1993 roku ustanowione zostały 3 wyróżnienia: tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus* – przyznawany osobom odgrywającym istotną rolę w życiu społecznym, gospodarczym i kulturalnym Wrocławia, Nagroda Wrocławia – którą Rada Miejska przyznaje osobom i instytucjom za całokształt ich pracy na rzecz miasta na wniosek Komisji Nominacyjnej (do 2002 roku Rady Nominacyjnej), oraz Nagroda Prezydenta Wrocławia – przyznawana osobom i instytucjom za działalność i osiągnięcia w mijającym roku po zasięgnięciu opinii Komisji Nominacyjnej. Komisja Nominacyjna ma charakter doraźnej komisji Rady Miejskiej. W jej skład wchodzi 12 radnych, a jej pracom przewodniczy Przewodniczący Rady.

Uprawnionymi do składania wniosków o nadanie Nagrody Wrocławia są: Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia i jej komisje oraz Prezydent Wrocławia, a także organizacje działające na terenie miasta.

O Nagrodę Prezydenta Wrocławia wnioskować mogą: Prezydent Wrocławia, komisje Rady Miejskiej i pozostałe organizacje. Wszystkie wnioski kierowane są bezpośrednio do Komisji Nominacyjnej. Obydwa rodzaje nagród są przyznawane corocznie 24 VI – w dniu Święta Wrocławia, a zarazem patrona miasta, św. Jana Chrzciciela.

Civitate Wratislaviensi Donatus

1993

Alfred Jahn (1915–1999)

1994

Tadeusz Różewicz (ur. 1921)

1995

Henryk Tomaszewski (1919–2002)

1996

Henryk Gulbinowicz (ur. 1923)

1997

Jan Paweł II (1920–2005)

1998

Jerzy Grotowski (1933–1999)

1999

Wojciech Dzieduszycki (1912–2008) zrzekł się tytułu w 2006 r.

2000

Jan Nowak-Jeziorański (1913–2005)

2001

Václav Havel (1936–2011)

2002

Norman Davies (ur. 1939)

2003

Andrzej Wajda (ur. 1926)

2004

Władysław Bartoszewski (ur. 1922)

2005

Lech Wałęsa (ur. 1943)

2006

Sylwester Chęciński (ur. 1930)

2007

Kurt Masur (ur. 1927)

2008

Dalajlama XIV (ur. 1935)

2009

Urszula Koziół (ur. 1931)

2010

Aleksandra Natalli-Świat (1959–2010)

Władysław Stasiak (1966–2010)

Jerzy Szmajdziński (1952–2010)

2011

Władysław Frasyniuk (ur. 1954)

2012

Eugeniusz Get-Stankiewicz (ur. 1942)

Nagrody Wrocławia

1993

1. Roman Aftanazy
2. Towarzystwo Pomocy im. Brata Alberta

1994

1. Marek Dyżewski
2. Wanda Tomaszewska
3. Ewa Unger
4. Dawna Polonia Wrocławska

1995

1. Andrzej Jochelson
2. Dolnośląska Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych we Wrocławiu

1996

1. Stanisław Mięgisz
2. Andrzej Wiszniewski
3. Zespół Rozgłośni Polskiego Radia we Wrocławiu

1997

1. Wojciech Dzieduszycki
2. Jan Feliks Sarosiek
3. Wydawnictwo Dolnośląskie

1998

1. Marek Rostecki
2. Tadeusz Zipser
3. Zespół architektów: Wadaw Hryniewicz, Wojciech Jarząbek, Jan Matkowski

1999

1. Janina Bogusławska-Jaworska
2. Maciej Łagiewski
3. Kabaret „Elita”

2000

1. Stanisław Arczyński
2. Sylwester Chęciński
3. Jan Miodek
4. Miesięcznik „Odra”

2001

1. Maria i August Wilhelm Hectowie
2. Renata Mauer-Róžańska
3. Ewa Szumańska-Szmorlińska
4. „Notatnik Teatralny”

2002

1. Hans Hallgren
2. Czesław Hernas
3. Leon Kieres
4. Bogdan Ludkowski
5. Uniwersytet Wrocławski

2003

1. Jan Chorostkowski
2. Jan Kaczmarek
3. Wanda Toboła
4. Dzielnica Wzajemnego Szacunku

2004

1. Paweł Jarodzki
2. Henryk Rossa
3. Wojciech Wrzesiński
4. Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu

2005

1. Ks. Stanisław Orzechowski
2. Janusz Degler
3. Dolnośląska Izba Gospodarcza
4. Parafia pod wezwaniem św. Elżbiety przy ul. Grabiszyńskiej
i parafia pod wezwaniem św. Antoniego przy ul. Kasprowicza

2006

1. René Engel
2. Ryszard Lackner
3. Walentyna Krystyna Wnuk
4. Konwent oo. Bonifratrów prowadzący Hospicjum przy ul. Poświęckiej
5. Departament la Vienne

2007

1. Józef Dudek
2. Natalia Lach-Lachowicz
3. Kornel Morawiecki
4. Arcybiskupi Komitet Charytatywny
5. Teatr Pieśń Kozła

2008

1. Jerzy Czernik
2. Tadeusz Krasoń
3. Józef Łukaszewicz

4. Jan Ślęk
5. Alicja Zawisza

2009

1. Andrzej Nabzdyk
2. Romuald Siepsiak
3. Stanisław Wysocki
4. Bronisław Zathay
5. Związek Polaków na Białorusi

2010

1. Karol Bal
2. Władysław Frasyniuk
3. Jerzy Kos
4. MDK im. Kopernika we Wrocławiu
5. NSZZ Solidarność Region Dolny Śląsk

2011

1. Anette Bußmann
2. Wiesława Drojecka
3. Bogusław Litwiniec
4. Wojciech Witkiewicz
5. Niezależne Zrzeszenie Studentów Region Wrocławski

2012

1. Jan Bilińczuk
2. Ryszard Jadach
3. Włodzimierz Szomański
4. Kazimierz Tumski
5. Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne

Nagrody Prezydenta Wrocławia

1992

1. Józef Cynar
2. Krzysztof Pelech
3. Igor Przegrodzki
4. Tadeusz Różewicz
5. Miesięcznik „Odra”
6. Orkiestra Kameralna „Leopoldinum”

1993

1. Ks. Franciszek Glód
2. Mariusz Hermansdorfer
3. „Notatnik Teatralny”
4. Teatr Polski

1994

1. Tadeusz Strugała
2. Jerzy Woźniak
3. Teatr Lalek
4. Wydawnictwo Dolnośląskie

1995

1. Adolf Juzwenko
2. Jan Jakub Kolski
3. PWST
4. Pismo Artystyczne „Format”
5. Związek Polskich Artystów Plastyków

1996

1. Arkadiusz Koniecki
2. Wojciech Kościelniak
3. Janusz Zaleski i Jacek Weksler

1997

1. Renata Mauer
2. Marcin Plaza
3. Ogród Botaniczny
4. Wydział Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego

1998

1. Ryszard Mazur
2. Stefan Placek
3. Fundacja Proscen i Teatr K2
4. Open Studio/WRO

1999

1. Aleksandra Kubicz
2. Ewa Michnik
3. Urszula Włodarczyk

2000

1. Tomasz Broda
2. Tymoteusz Karpowicz
3. Aleksandra Kurzak
4. Ryszard Tomaszewski
5. Marek Zieliński

2001

1. Lech Janerka
2. Twórcy wystawy „Wrocław 2000 – moje miasto”:
Włodzimierz Dolatowski, Michał Jędrzejewski, Stanisław Lose, Mieczysław Piróg
3. Sztafeta lekkoatletów:
Jacek Bocian, Józef Lisowski, Robert Maćkowiak, Piotr Rysiukiewicz

2002

1. Marek Danielak
2. Małgorzata Gorący
3. Galeria „Opus”

2003

1. Wojciech Kościelniak
2. Ewa Michnik (nagroda specjalna)
3. Hans Vontobel
4. Komenda Dolnośląskiej Chorągwi ZHP
5. XIV LO im. Polonii Belgijskiej

2004

1. Krzysztof Bojda
2. Krystyna Miłobędzka
3. Elżbieta Popławska-Dobijewska
4. Włodzimierz Szostek
5. Formacja Chłopięca „Legitymacje” (wyróżnienie specjalne): Sambor Dudziński, Konrad Imiela, Cezary Studniak

2005

1. Ks. Andrzej Dziełak i ks. Mirosław Drzewiecki
2. Roman Kolakowski
3. Katedra i Klinika Chorób Zakaźnych, Chorób Wątroby
i Nabytych Niedoborów Odpornościowych Akademii Medycznej we Wrocławiu
4. Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola

2006

1. Ewa Bohdanowicz
2. Bente Kahan
3. Marek Krajewski
4. Tadeusz Luty
5. Ks. Prałat Zdzisław Peszkowski

2007

1. Stanisław Dróżdź
2. Beata Maciejewska
3. Jan Słowikowski
4. Krzysztof Turkowski
5. Mieczysław Zlat

2008

1. Krzysztof Kuliński
2. Krzysztof Wincza
3. ATM Grupa S.A. – Tomasz Kurzewski
4. Katolickie Radio Rodzina – ks. Cezary Chwilczyński
5. Portal „Nasza-Klasa”:
Łukasz Adziński, Michał Bartoszkiewicz, Paweł Olchawa, Maciej Popowicz

2009

1. Piotr Freyberg
2. Ewa Kobel
3. Aleksandra Kubicz
4. Bogusław Ogrodnik
5. Krzysztof Skowroński
6. Kazimiera Anna Wilk
7. Stowarzyszenie „Wratislaviae Amici”

2010

1. Jarosław Fret
2. Tomasz Merta
3. Małgorzata Mikołajczyk
4. Czesław Radzikowski
5. Dolnośląska Izba Gospodarcza

2011

1. Krzysztof Domarecki
2. Roman Gutek
3. Piotr Małachowski
4. Jarosław Pieniak
5. Kolegium Europy Wschodniej

2012

1. Erazm Humienny
2. Marek Bojarski
3. Marek Suchy
4. Zbigniew Rybczyński
5. Drużyna piłkarska WKS Śląsk Wrocław

Zdjęcia:

Joanna Stoga
archiwum prywatne rodziny Anny Hannowej